



České vydání

Informace a oznámení

Ročník 61

28. května 2018

Obsah

IV Informace

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

Soudní dvůr Evropské unie

2018/C 182/01	Poslední publikace Soudního dvora Evropské unie v <i>Úředním věstníku Evropské unie</i>	1
---------------	---	---

V Oznámení

SOUDNÍ ŘÍZENÍ

Soudní dvůr

2018/C 182/02	Věc C-80/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Španělsko) dne 6. února 2018 – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) v. Administración General del Estado a Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.	2
2018/C 182/03	Věc C-81/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Španělsko) dne 6. února 2018 – Endesa Generación, S.A. v. Administración General del Estado	3
2018/C 182/04	Věc C-82/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Španělsko) dne 6. února 2018 – Endesa Generación, S.A. v. Administración General del Estado a Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.	4
2018/C 182/05	Věc C-83/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Španělsko) dne 7. února 2018 – Iberdrola Generación Nuclear S.A.U. v. Administración General del Estado	6
2018/C 182/06	Věc C-97/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Rechtbank Noord-Nederland, pracoviště Leeuwarden (Nizozemsko) dne 12. února 2018 – Openbaar Ministerie v. ET	7

2018/C 182/07	Věc C-99/18 P: Kasační opravný prostředek podaný dne 12. února 2018 společností FTI Touristik GmbH proti rozsudku Tribunálu (osmého senátu) vydanému dne 30. listopadu 2017 ve věci T-475/16, FTI Touristik GmbH v. Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO)	8
2018/C 182/08	Věc C-130/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Amtsgericht Düsseldorf (Německo) dne 19. února 2018 – flightright GmbH v. Eurowings GmbH	8
2018/C 182/09	Věc C-134/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgie) dne 19. února 2018 – Maria Vester v. Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)	9
2018/C 182/10	Věc C-143/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Landgericht Bonn (Německo) dne 23. února 2018 – Antonio Romano, Lidia Romano v. DSL Bank	9
2018/C 182/11	Věc C-160/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) dne 28. února 2018 – X BV v. Staatssecretaris van Financiën	10
2018/C 182/12	Věc C-163/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Rechtbank Noord Nederland (Nizozemsko) dne 1. března 2018 – HQ, zastupující sebe a jako zákonná zástupkyně svého nezletilého dítěte IP, JO v. Aegean Airlines SA	11
2018/C 182/13	Věc C-179/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Arbeidsrechtbank Gent (Belgie) dne 7. března 2018 – Ronny Rohart v. Federale Pensioendienst	12
2018/C 182/14	Věc C-180/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Consiglio di Stato (Itálie) dne 9. března 2018 – Agrenergy Srl v. Ministero dello Sviluppo Economico	12
2018/C 182/15	Věc C-184/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Central Administrativo Sul (Portugalsko) dne 12. března 2018 – Fazenda Pública v. Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira	13
2018/C 182/16	Věc C-185/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Španělsko) dne 9. března 2018 – Oro Efectivo S.L. v. Diputación Foral de Bizkaia	13
2018/C 182/17	Věc C-192/18: Žaloba podaná dne 15. března 2018 – Evropská komise v. Polská republika	14
2018/C 182/18	Věc C-201/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Cour d'appel de Mons (Belgie) dne 19. března 2018 – Mydibel SA v. Belgický stát	15
2018/C 182/19	Věc C-206/18: Žaloba podaná dne 23. března 2018 – Evropská komise v. Polská republika	16
2018/C 182/20	Věc C-221/18 P: Kasační opravný prostředek podaný dne 27. března 2018 společností Électricité de France (EDF) proti rozsudku Tribunálu (třetího senátu) vydanému dne 16. ledna 2018 ve věci T-747/15, EDF v. Komise	17
2018/C 182/21	Věc C-247/18 P: Kasační opravný prostředek podaný dne 9. dubna 2018 Italskou republikou proti rozsudku Tribunálu (pátého senátu) vydanému dne 25. ledna 2018 ve věci T-91/16, Itálie v. Komise	18

Tribunál

2018/C 182/22	Věc T-271/10 RENV: Rozsudek Tribunálu ze dne 11. dubna 2018 – H v. Rada „Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Člen personálu z členského státu vyslaný do EUPM v Bosně a Hercegovině — Rozhodnutí o přeřazení — Pravomoc vedoucího EUPM rozhodnout o přeřazení člena personálu z členského státu — Povinnost uvést odůvodnění — Zneužití pravomoci — Zjevně nesprávné posouzení — Psychické obtěžování“	20
---------------	--	----

2018/C 182/23	Věc T-274/15: Rozsudek Tribunálu ze dne 10. dubna 2018 – Alcogroup a Alcodis v. Komise „Žaloba na neplatnost — Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Trh s bioetanolem a etanolem — Správní řízení — Rozhodnutí nařizující kontrolu — Ověřovací pravomoci Komise — Ochrana důvěrnosti komunikace mezi advokáty a klienty — Dokumenty zaslané po předchozí kontrole — Odmítnutí Komise pozastavit předmětná řízení o protiprávním jednání — Akt, který nelze napadnout žalobou — Nepřípustnost“	20
2018/C 182/24	Věc T-732/16 R: Usnesení předsedy Tribunálu ze dne 22. března 2018 – Valencia Club de Fútbol v. Komise „Řízení o předběžných opatřeních — Státní podpory — Podpory poskytnuté Španělskem ve prospěch některých profesionálních fotbalových klubů — Veřejná záruka poskytnutá orgánem veřejné moci — Rozhodnutí prohlašující podpory za neslučitelné s vnitřním trhem — Návrh na odklad vykonatelnosti — Neexistence naléhavosti“	21
2018/C 182/25	Věc T-766/16 R: Usnesení předsedy Tribunálu ze dne 22. března 2018 – Hércules Club de Fútbol v. Komise „Řízení o předběžných opatřeních — Státní podpory — Podpory poskytnuté Španělskem některým profesionálním fotbalovým klubům — Veřejná záruka poskytnutá veřejnoprávním subjektem — Rozhodnutí, kterým se podpory prohlašují za neslučitelné s vnitřním trhem — Návrh na odklad vykonatelnosti — Neexistence naléhavosti“	22
2018/C 182/26	Věc T-361/17: Usnesení Tribunálu ze dne 21. března 2018 – Eco Bat Technologies a další v. Komise „Žaloba na neplatnost — Kartelové dohody — Trh recyklace automobilových baterií — Rozhodnutí, kterým se opravuje rozhodnutí konstatující protiprávní jednání odporující článku 101 SFEU a ukládající pokuty — Lhůty pro podání žaloby — Počátek — Opožděnost — Nepřípustnost“	22
2018/C 182/27	Věc T-574/17: Usnesení Tribunálu ze dne 21. března 2018 – UD v. Komise „Veřejná služba — Osoba pobírající pozůstalostní důchod — Sociální zabezpečení — Zamítnutí žádosti o předchozí povolení pro účely získání úhrady některých léčebných výdajů — Nová žádost — Čistě potvrzující akt — Lhůta k podání žaloby — Nepřípustnost“	23
2018/C 182/28	Věc T-34/18: Žaloba podaná dne 24. ledna 2018 – Giove Gas v. EUIPO – Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)	23
2018/C 182/29	Věc T-135/18: Žaloba podaná dne 5. března 2018 – Szegedi v. Parlament	24
2018/C 182/30	Věc T-198/18: Žaloba podaná dne 16. března 2018 – Chrysses Demetriades & Co. a Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co v. Rada a další	26
2018/C 182/31	Věc T-203/18: Žaloba podaná dne 23. března 2018 – VQ v. ECB	26
2018/C 182/32	Věc T-219/18: Žaloba podaná dne 30. března 2018 – Piaggio & C. v. EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group (Ciclomotori)	28
2018/C 182/33	Věc T-228/18: Žaloba podaná dne 5. dubna 2018 – Transtec v. Komise	29

IV

(Informace)

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE

Poslední publikace Soudního dvora Evropské unie v Úředním věstníku Evropské unie

(2018/C 182/01)

Poslední publikace

Úř. věst. C 166, 14.5.2018

Dřívější publikace

Úř. věst. C 161, 7.5.2018

Úř. věst. C 152, 30.4.2018

Úř. věst. C 142, 23.4.2018

Úř. věst. C 134, 16.4.2018

Úř. věst. C 123, 9.4.2018

Úř. věst. C 112, 26.3.2018

Tyto texty jsou k dispozici na adrese:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Oznámení)

SOUDNÍ ŘÍZENÍ

SOUDNÍ DVŮR

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Španělsko) dne 6. února 2018 –
Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) v. Administración General del Estado
a Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.**

(Věc C-80/18)

(2018/C 182/02)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Tribunal Supremo

Účastníci původního řízení

Odvolatelka: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Odpůrci: Administración General del Estado a Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Předběžné otázky

- 1) Brání zásada „znečišťovatel platí“ uvedená v čl. 191 odst. 2 SFEU, ve spojení s články 20 a 21 Listiny základních práv Evropské unie, které stanoví základní zásadu rovnosti a základní zásadu zákazu diskriminace, které se promítají do právní úpravy obsažené v čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2009/72/ES ⁽¹⁾ v rozsahu, v němž je jejím cílem vytvořit, mimo jiné, konkurenceschopný a nediskriminační trh s elektřinou, který může být omezen pouze z důvodů obecného hospodářského zájmu, včetně ochrany životního prostředí, zavedení daní, které se vztahují výlučně na společnosti vyrábějící elektrickou energii s využitím jaderné energie, když hlavním cílem uvedené daně není ochrana životního prostředí, ale zvýšení příjmů v rámci systému financování dodávek elektrické energie, takže uvedené společnosti ponесou vyšší podíl financování deficitu sazeb ve srovnání s jinými společnostmi, které vykonávají stejnou činnost?
- 2) Umožňuje unijní právo v rámci konkurenčního a nediskriminačního trhu s elektřinou ukládat environmentální daně, jejichž zavedení se odůvodňuje znečištěním životního prostředí, které je vlastní výrobě jaderné energie, aniž by byla stanovena upřesňující norma – preambule zákona uvádí jako odůvodnění, že ohledně daně z produkce vyhořelého jaderného paliva a radioaktivního odpadu nebyla do textu zákonného předpisu zahrnuta internalizace nákladů, které je třeba pokrýt, stejně jako v případě jaderného odpadu, kde rovněž neexistuje upřesnění, jelikož náklady na nakládání s odpady a uložení odpadu jsou pokryty jinými poplatky, a navíc není jasné stanoveno určení vybraných daní, přičemž dotčené společnosti mají povinnost převzít občanskoprávní odpovědnost až do výše 1 200 milionů eur?
- 3) Je splněn požadavek obsažený v čl. 3 odst. 2 uvedené směrnice, podle něhož povinnosti uložené v obecném hospodářském zájmu, včetně ochrany životního prostředí, musí být jasné, vymezené, transparentní, nediskriminační a ověřitelné, pokud environmentální účel a charakteristické znaky environmentálních daní nejsou určeny v předpise s normativní silou?

- 4) Je vnitrostátní právní úprava týkající se financování deficitu sazeb pro všechny společnosti v odvětví elektrické energie v rozporu se zásadou „znečišťovatel platí“ uvedenou v čl. 191 odst. 2 SFEU a zásadami rovnosti a zákazu diskriminace uvedenými v člancích 20 a 21 Listiny základních práv Evropské unie a člancích 3 a 5 směrnice 2005/89/ES ⁽²⁾, pokud mají za cíl zajistit „řádné fungování vnitřního trhu s elektrickou energií“ a ukládají členským státům zajistit, „aby žádné opatření přijaté na základě této směrnice nebylo diskriminační a nepředstavovalo nepřiměřenou zátěž pro účastníky trhu“, když dotčená vnitrostátní úprava ukládá jaderným společnostem (kromě vodních elektráren považovaných za obnovitelnou energii) povinnost hradit zvláštní poplatky daňové povahy ve větší míře, než společnosti působící na trhu s elektřinou, které tyto poplatky nehradí, ačkoli některé z nich způsobují větší znečištění, přičemž uvedené poplatky jsou odůvodněn ochranou životního prostředí před riziky a nejistotami souvisejícími s jadernými činnostmi bez upřesnění nákladů a použití výnosů na ochranu životního prostředí, přičemž nakládání s odpadem a jeho ukládání už je zahrnuto mezi jinými poplatky a je vyžadováno převzetí občanskoprávní odpovědnosti ze strany jaderných společností, když dojde k narušení volné hospodářské soutěže podle požadavků liberalizovaného vnitřního trhu upřednostněním jiných producentů elektrické energie, kteří nemusí čelit environmentálním daním, ačkoli používají více znečišťujících zdrojů?
- 5) Je v rozporu s čl. 191 odst. 2 SFEU, v němž je zakotvena zásada „znečišťovatel platí“, daň z produkce vyhořelého jaderného paliva a radioaktivního odpadu pocházejícího z výroby jaderné energie, která se vztahuje výlučně na výrobu jaderné energie a nepodléhá jí žádný jiný sektor produkující daný odpad, takže ostatní společnosti vykonávající činnost s použitím jaderných materiálů či zdrojů nejsou zdaněny, navzdory tomu, že ovlivňují stav životního prostředí?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/72/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o zrušení směrnice 2003/54/ES (Úř. věst. L 211, 14.8.2009, s. 55).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/89/ES ze dne 18. ledna 2006 o opatřeních pro zabezpečení dodávek elektřiny a investic do infrastruktury (Úř. věst. L 33, 4.2.2006, s. 22).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Španělsko) dne 6. února 2018 –
Endesa Generación, S.A. v. Administración General del Estado**

(Věc C-81/18)

(2018/C 182/03)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Tribunal Supremo

Účastníci původního řízení

Odvolatelka: Endesa Generación, S.A.

Odpůrce: Administración General del Estado

Předběžné otázky

- 1) Brání zásada „znečišťovatel platí“ uvedená v čl. 191 odst. 2 SFEU, ve spojení s články 20 a 21 Listiny základních práv Evropské unie, které stanoví základní zásadu rovnosti a základní zásadu zákazu diskriminace, které se promítají do právní úpravy obsažené v čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2009/72/ES ⁽¹⁾ v rozsahu, v němž je jejím cílem vytvořit, mimo jiné, konkurenceschopný a nediskriminační trh s elektřinou, který může být omezen pouze z důvodů obecného hospodářského zájmu, včetně ochrany životního prostředí, zavedení daní, které se vztahují výlučně na společnosti vyrábějící elektrickou energii s využitím jaderné energie, když hlavním cílem uvedených daní není ochrana životního prostředí, ale zvýšení příjmů v rámci systému financování dodávek elektrické energie, takže uvedené společnosti ponese vyšší podíl financování deficitu sazeb ve srovnání s jinými společnostmi, které vykonávají stejnou činnost?

- 2) Brání uvedená unijní právní úprava v rámci konkurenčního a nediskriminačního trhu s elektřinou ukládat environmentální daně, jejichž zavedení se odůvodňuje znečištěním životního prostředí, které je vlastní výrobě jaderné energie, aniž by byla stanovena upřesňující norma – preambule zákona uvádí jako odůvodnění, že ohledně daně z produkce vyhořelého jaderného paliva a radioaktivního odpadu nebyla do textu zákonného předpisu zahrnuta internalizace nákladů, které je třeba pokrýt, stejně jako v případě jaderného odpadu, kde rovněž neexistuje upřesnění, jelikož náklady na nakládání s odpady a uložení odpadu jsou pokryty jinými poplatky, a navíc není jasné stanoveno určení vybraných daní, přičemž dotčené společnosti mají povinnost převzít občanskoprávní odpovědnost až do výše 1 200 milionů eur?
- 3) Brání čl. 3 odst. 2 směrnice 2009/72/ES, podle něhož povinnosti uložené v oblasti výroby jaderné energie, které musí být uloženy v obecném hospodářském zájmu, včetně ochrany životního prostředí, musí být jasně vymezené, transparentní, nediskriminační a ověřitelné, uložení daní podle zákona č. 15/2012, pokud environmentální účel a charakteristické znaky environmentálních daní nejsou určeny v předpise s normativní silou?
- 4) Je vnitrostátní právní úprava týkající se financování deficitu sazeb pro všechny společnosti v odvětví elektrické energie v rozporu se zásadou „znečišťovatel platí“ uvedenou v čl. 191 odst. 2 SFEU a zásadami rovnosti a zákazu diskriminace uvedenými v člancích 20 a 21 Listiny základních práv Evropské unie a člancích 3 a 5 směrnice 2005/89/ES ⁽²⁾, pokud mají za cíl zajistit „řádné fungování vnitřního trhu s elektrickou energií“ a ukládají členským státům zajistit, „aby žádné opatření přijaté na základě této směrnice nebylo diskriminační a nepředstavovalo nepřiměřenou zátěž pro účastníky trhu“, když dotčená vnitrostátní úprava ukládá jaderným společnostem (kromě vodních elektráren považovaných za obnovitelnou energii) povinnost hradit zvláštní poplatky daňové povahy ve větší míře, než společnosti působící na trhu s elektřinou, které tyto poplatky nehradí, ačkoli některé z nich způsobují větší znečištění, přičemž uvedené poplatky jsou odůvodněny ochranou životního prostředí před riziky a nejistotami souvisejícími s jadernými činnostmi bez upřesnění nákladů a použití výnosů na ochranu životního prostředí, přičemž nakládání s odpadem a jeho ukládání už je zahrnuto mezi jinými poplatky a je vyžadováno převzetí občanskoprávní odpovědnosti ze strany jaderných společností, když dojde k narušení volné hospodářské soutěže podle požadavků liberalizovaného vnitřního trhu upřednostněním jiných producentů elektrické energie, kteří nemusí čelit environmentálním daním, ačkoli používají více znečišťující zdroje?
- 5) Je v rozporu s čl. 191 odst. 2 SFEU, v němž je zakotvena zásada „znečišťovatel platí“, daň z produkce vyhořelého jaderného paliva a radioaktivního odpadu pocházejícího z výroby jaderné energie, která se vztahuje výlučně na výrobu jaderné energie a nepodléhá jí žádný jiný sektor produkující daný odpad, takže ostatní společnosti vykonávající činnost s použitím jaderných materiálů či zdrojů nejsou zdaněny, navzdory tomu, že ovlivňují stav životního prostředí?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/72/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o zrušení směrnice 2003/54/ES (Ú. v. EÚ L 211, 2009, s. 55).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/89/ES ze dne 18. ledna 2006 o opatřeních pro zabezpečení dodávek elektřiny a investic do infrastruktury (Úř. věst. L 33, 2005, s. 22).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Španělsko) dne 6. února 2018 – Endesa Generación, S.A. v. Administración General del Estado a Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

(Věc C-82/18)

(2018/C 182/04)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Tribunal Supremo

Účastnice původního řízení

Odvolatelka: Endesa Generación, S.A.

Odpůrkyně: Administración General del Estado a Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Předběžné otázky

- 1) Brání zásada „znečišťovatel platí“ uvedená v čl. 191 odst. 2 SFEU, ve spojení s články 20 a 21 Listiny základních práv Evropské unie, které stanoví základní zásadu rovnosti a základní zásadu zákazu diskriminace, které se promítají do právní úpravy obsažené v čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2009/72/ES⁽¹⁾ v rozsahu, v němž je jejím cílem vytvořit, mimo jiné, konkurenceschopný a nediskriminační trh s elektřinou, který může být omezen pouze z důvodů obecného hospodářského zájmu, včetně ochrany životního prostředí, zavedení daní, které se vztahují výlučně na společnosti vyrábějící elektrickou energii s využitím jaderné energie, když hlavním cílem uvedené daně není ochrana životního prostředí, ale zvýšení příjmů v rámci systému financování dodávek elektrické energie, takže uvedené společnosti ponесou vyšší podíl financování deficitu sazeb ve srovnání s jinými společnostmi, které vykonávají stejnou činnost?
- 2) Umožňuje unijní právo v rámci konkurenčního a nediskriminačního trhu s elektřinou ukládat environmentální daně, jejichž zavedení se odůvodňuje znečištěním životního prostředí, které je vlastní výrobě jaderné energie, aniž by byla stanovena upřesňující norma – preambule zákona uvádí jako odůvodnění, že ohledně daně z produkce vyhořelého jaderného plaviva a radioaktivního odpadu nebyla do textu zákonného předpisu zahrnuta internalizace nákladů, které je třeba pokrýt, stejně jako v případě jaderného odpadu, kde rovněž neexistuje upřesnění, jelikož náklady na nakládání s odpady a uložení odpadu jsou pokryty jinými poplatky, a navíc není jasné stanoveno určení vybraných daní, přičemž dotčené společnosti mají povinnost převzít občanskoprávní odpovědnost až do výše 1 200 milionů eur?
- 3) Je splnění požadavek obsažený v čl. 3 odst. 2 uvedené směrnice, podle něhož povinnosti uložené v obecném hospodářském zájmu, včetně ochrany životního prostředí, musí být jasné, vymezené, transparentní, nediskriminační a ověřitelné, pokud environmentální účel a charakteristické znaky environmentálních daní nejsou určeny v předpise s normativní silou?
- 4) Je vnitrostátní právní úprava týkající se financování deficitu sazeb pro všechny společnosti v odvětví elektrické energie v rozporu se zásadou „znečišťovatel platí“ uvedenou v čl. 191 odst. 2 SFEU a zásadami rovnosti a zákazu diskriminace uvedenými v člincích 20 a 21 Listiny základních práv Evropské unie a člincích 3 a 5 směrnice 2005/89/ES⁽²⁾, pokud mají za cíl zajistit „řádné fungování vnitřního trhu s elektrickou energií“ a ukládají členským státům zajistit, „aby žádné opatření přijaté na základě této směrnice nebylo diskriminační a nepředstavovalo nepřiměřenou zátěž pro účastníky trhu“, když dotčená vnitrostátní úprava ukládá jaderným společnostem (kromě vodních elektráren považovaných za obnovitelnou energii) povinnost hradit zvláštní poplatky daňové povahy ve větší míře, než společnosti působící na trhu s elektřinou, které tyto poplatky nehradí, ačkoli některé z nich způsobují větší znečištění, přičemž uvedené poplatky jsou odůvodněny ochranou životního prostředí před riziky a nejistotami souvisejícími s jadernými činnostmi bez upřesnění nákladů a použití výnosů na ochranu životního prostředí, přičemž nakládání s odpadem a jeho ukládání už je zahrnuto mezi jinými poplatky a je vyžadováno převzetí občanskoprávní odpovědnosti ze strany jaderných společností, když dojde k narušení volné hospodářské soutěže podle požadavků liberalizovaného vnitřního trhu upřednostněním jiných producentů elektrické energie, kteří nemusí čelit environmentálním daním, ačkoli používají více znečišťujících zdrojů?

- 5) Je v rozporu s čl. 191 odst. 2 SFEU, v němž je zakotvena zásada „znečišťovatel platí“, daň z produkce vyhořelého jaderného paliva a radioaktivního odpadu pocházejícího z výroby jaderné energie, která se vztahuje výlučně na výrobu jaderné energie a nepodléhá jí žádný jiný sektor produkující daný odpad, takže ostatní společnosti vykonávající činnost s použitím jaderných materiálů či zdrojů nejsou zdaněny, navzdory tomu, že ovlivňují stav životního prostředí?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/72/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o zrušení směrnice 2003/54/ES (Úř. věst. L 211, 14.8.2009, s. 55).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/89/ES ze dne 18. ledna 2006 o opatřeních pro zabezpečení dodávek elektřiny a investic do infrastruktury (Úř. věst. L 33, 4.2.2006, s. 22).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Španělsko) dne 7. února 2018 –
Iberdrola Generación Nuclear S.A.U. v. Administración General del Estado**

(Věc C-83/18)

(2018/C 182/05)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Tribunal Supremo

Účastnice původního řízení

Odvolatelka: Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Odpůrkyně: Administración General del Estado

Předběžné otázky

- 1) Brání zásada „znečišťovatel platí“ uvedená v čl. 191 odst. 2 SFEU, ve spojení s články 20 a 21 Listiny základních práv Evropské unie, které stanoví základní zásadu rovnosti a základní zásadu zákazu diskriminace, které se promítají do právní úpravy obsažené v čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2009/72/ES ⁽¹⁾ v rozsahu, v němž je jejím cílem vytvořit, mimo jiné, konkurenceschopný a nediskriminační trh s elektřinou, který může být omezen pouze z důvodů obecného hospodářského zájmu, včetně ochrany životního prostředí, zavedení daní, které se vztahují výlučně na společnosti vyrábějící elektrickou energii s využitím jaderné energie, když hlavním cílem uvedené daně není ochrana životního prostředí, ale zvýšení příjmů v rámci systému financování dodávek elektrické energie, takže uvedené společnosti ponесou vyšší podíl financování deficitu sazeb ve srovnání s jinými společnostmi, které vykonávají stejnou činnost?
- 2) Umožňuje unijní právo v rámci konkurenčního a nediskriminačního trhu s elektřinou ukládat environmentální daně, jejichž zavedení se odůvodňuje znečištěním životního prostředí, které je vlastní výrobě jaderné energie, aniž by byla stanovena upřesňující norma – preambule zákona uvádí jako odůvodnění, že ohledně daně z produkce vyhořelého jaderného paliva a radioaktivního odpadu nebyla do textu zákonného předpisu zahrnuta internalizace nákladů, které je třeba pokrýt, stejně jako v případě jaderného odpadu, kde rovněž neexistuje upřesnění, jelikož náklady na nakládání s odpady a uložení odpadu jsou pokryty jinými poplatky, a navíc není jasně stanoveno určení vybraných daní, přičemž dotčené společnosti mají povinnost převzít občanskoprávní odpovědnost až do výše 1 200 milionů eur?
- 3) Je splnění požadavek obsažený v čl. 3 odst. 2 uvedené směrnice, podle něhož povinnosti uložené v obecném hospodářském zájmu, včetně ochrany životního prostředí, musí být jasně vymezené, transparentní, nediskriminační a ověřitelné, pokud environmentální účel a charakteristické znaky environmentálních daní nejsou určeny v předpise s normativní silou?

- 4) Je vnitrostátní právní úprava týkající se financování deficitu sazeb pro všechny společnosti v odvětví elektrické energie v rozporu se zásadou „znečišťovatel platí“ uvedenou v čl. 191 odst. 2 SFEU a zásadami rovnosti a zákazu diskriminace uvedenými v člancích 20 a 21 Listiny základních práv Evropské unie a člancích 3 a 5 směrnice 2005/89/ES ⁽¹⁾, pokud mají za cíl zajistit „řádné fungování vnitřního trhu s elektrickou energií“ a ukládají členským státům zajistit, „aby žádné opatření přijaté na základě této směrnice nebylo diskriminační a nepředstavovalo nepřiměřenou zátěž pro účastníky trhu“, když dotčená vnitrostátní úprava ukládá jaderným společnostem (kromě vodních elektráren považovaných za obnovitelnou energii) povinnost hradit zvláštní poplatky daňové povahy ve větší míře, než společnosti působící na trhu s elektřinou, které tyto poplatky nehradí, ačkoli některé z nich způsobují větší znečištění, přičemž uvedené poplatky jsou odůvodněn ochranou životního prostředí před riziky a nejistotami souvisejícími s jadernými činnostmi bez upřesnění nákladů a použití výnosů na ochranu životního prostředí, přičemž nakládání s odpadem a jeho ukládání už je zahrnuto mezi jinými poplatky a je vyžadováno převzetí občanskoprávní odpovědnosti ze strany jaderných společností, když dojde k narušení volné hospodářské soutěže podle požadavků liberalizovaného vnitřního trhu upřednostněním jiných producentů elektrické energie, kteří nemusí čelit environmentálním daním, ačkoli používají více znečišťujících zdrojů?
- 5) Je v rozporu s čl. 191 odst. 2 SFEU, v němž je zakotvena zásada „znečišťovatel platí“, daň z produkce vyhořelého jaderného paliva a radioaktivního odpadu pocházejícího z výroby jaderné energie, která se vztahuje výlučně na výrobu jaderné energie a nepodléhá jí žádný jiný sektor produkující daný odpad, takže ostatní společnosti vykonávající činnost s použitím jaderných materiálů či zdrojů nejsou zdaněny, navzdory tomu, že ovlivňují stav životního prostředí?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/72/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o zrušení směrnice 2003/54/ES (Úř. věst. L 211, 14.8.2009, s. 55).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/89/ES ze dne 18. ledna 2006 o opatřeních pro zabezpečení dodávek elektřiny a investic do infrastruktury (Úř. věst. L 33, 4.2.2006, s. 22).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Rechtbank Noord-Nederland, pracoviště
Leeuwarden (Nizozemsko) dne 12. února 2018 – Openbaar Ministerie v. ET**

(Věc C-97/18)

(2018/C 182/06)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Rechtbank Noord-Nederland, pracoviště Leeuwarden

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: Openbaar Ministerie

Odpůrce: ET

Předběžné otázky

- 1) Lze čl. 12 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2006/783/JI ⁽¹⁾ vykládat tak, že v případě výkonu příkazu ke konfiskaci zasláného vydávajícím státem lze v Nizozemsku uložit pořádkový trest odnětí svobody ve smyslu článku 577c trestního řádu, také s přihlédnutím k rozhodnutí Hoge Raad ze dne 20. prosince 2011 ⁽²⁾, podle něhož musí být pořádkový trest odnětí svobody považován za trest ve smyslu čl. 7 odst. 1 EULP?

- 2) Má pro možnost uložení pořádkového trestu odnětí svobody význam, zda také právo vydávajícího státu zná možnost uložení pořádkového trestu odnětí svobody?

⁽¹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci (Úř. věst. 2006, L 328, s. 59).

⁽²⁾ NL:HR:2011:BP:9449.

Kasační opravný prostředek podaný dne 12. února 2018 společností FTI Touristik GmbH proti rozsudku Tribunálu (osmého senátu) vydanému dne 30. listopadu 2017 ve věci T-475/16, FTI Touristik GmbH v. Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO)

(Věc C-99/18 P)

(2018/C 182/07)

Jednací jazyk: němčina

Účastníci řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: FTI Touristik GmbH (zástupkyně: A. Parr, Rechtsanwältin)

Další účastníci řízení: Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), Harald Prantner a Daniel Giersch

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (dále jen „navrhovatelka“) navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil rozhodnutí osmého senátu Tribunálu ze dne 30. listopadu 2017 (T-475/16);
- uložil EUIPO náhradu nákladů řízení.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Navrhovatelka tvrdí, že rozsudek Tribunálu porušuje čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009 ⁽¹⁾. Rozhodnutí není dostatečně odůvodněno. Nebyly zohledněny všechny skutkové okolnosti, jejichž vzájemná součinnost je nezbytná pro posouzení nebezpečí záměny. Toto představuje nesprávné právní posouzení.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, 24. 3. 2009, s. 1 v pozmeněném znění [nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. L 154, 16. 6. 2017, s. 1]).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Amtsgericht Düsseldorf (Německo) dne 19. února 2018 – flightright GmbH v. Eurowings GmbH

(Věc C-130/18)

(2018/C 182/08)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Amtsgericht Düsseldorf

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: flightright GmbH

Žalovaná: Eurowings GmbH

Předběžná otázka

Má se čl. 5 odst. 1 písm. c) bodu iii) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91 ⁽¹⁾ (dále jen „nařízení o právech cestujících v letecké dopravě“) vykládat tak, že právo na náhradu škody v případě zrušení letu ve lhůtě kratší sedmi dnů před plánovaným časem odletu není dáno i v případě, že přeměrováním vznikne cestujícímu celková časová ztráta méně než 3 hodiny, ale více než 2 hodiny, protože skutečný přilet se oproti plánovanému přiletu zpozdí o více než 2 hodiny, ale méně než 3 hodiny?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 46, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgie) dne 19. února 2018 – Maria Vester v. Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Věc C-134/18)

(2018/C 182/09)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Maria Vester

Žalovaný: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

Předběžná otázka

Je v rozporu s články 45 a 48 Smlouvy ze dne 25. března 1957 o fungování Evropské unie (SFEU), pokud naposledy příslušný členský stát na počátku pracovní neschopnosti po uplynutí čekací doby 52 týdnů pracovní neschopnosti, během níž byly přiznány dávky v nemoci, na základě článku 57 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení ⁽¹⁾ zamítne nárok na dávky v invaliditě a jiný, nikoli posledně příslušný členský stát při přezkumu nároku na poměrné dávky v invaliditě uplatní v souladu s vnitrostátními právními předpisy tohoto členského státu čekací dobu 104 týdnů?

Je v tom případě slučitelná se svobodou volného pohybu situace, kdy je dotčená osoba během této mezery v čekací době odkázána na sociální pomoc, nebo články 45 a 48 SFEU zavazují nikoli posledně příslušný stát, aby přezkoumal nárok na dávky v invaliditě po uplynutí čekací doby stanovené v právních předpisech posledně příslušného státu, a to i v případě, že vnitrostátní právní předpisy nikoli posledně příslušného státu to nepřipouštějí?

⁽¹⁾ Úř. věst. 2004, L 166, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Landgericht Bonn (Německo) dne 23. února 2018 – Antonio Romano, Lidia Romano v. DSL Bank

(Věc C-143/18)

(2018/C 182/10)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landgericht Bonn

Účastníci původního řízení

Žalobci: Antonio Romano, Lidia Romano

Žalovaná: DSL Bank

Předběžné otázky

- 1) Musí být čl. 6 odst. 2 písm. c) směrnice 2002/65/ES ⁽¹⁾ vykládán v tom smyslu, že brání takovému vnitrostátnímu právnímu předpisu nebo zvyklosti, které u smluv o půjčce uzavřených na dálku nestanovují možnost vyloučení práva na odstoupení, pokud je na výslovnou žádost spotřebitele taková smlouva oběma stranami již zcela splněna dříve, než spotřebitel uplatní své právo na odstoupení?
- 2) Musí být čl. 4 odst. 2, čl. 5 odst. 1, čl. 6 odst. 1 druhý pododstavec druhá odrážka a čl. 6 odst. 6 směrnice 2002/65/ES vykládány v tom smyslu, že pro účely řádného získání informací a uplatnění práva na odstoupení spotřebitelem, které stanovuje vnitrostátní právo a které odpovídají čl. 5 odst. 1, čl. 3 odst. 1 bod 3 písm. a) směrnice 2002/65/EG, je nutno vycházet pouze z běžně informovaného, přiměřeně pozorného a obezřetného průměrného spotřebitele při zohlednění všech příslušných skutečností a okolností provázejících uzavření této smlouvy?
- 3) V případě záporné odpovědi na otázky 1) a 2):

Musí být čl. 7 odst. 4 směrnice 2002/65/ES vykládán v tom smyslu, že brání předpisu členského státu, který po vyjádření odstoupení od spotřebitelské smlouvy o půjčce uzavřené na dálku stanoví, že poskytovatel musí spotřebiteli zaplatit nad rámec částky, kterou obdržel od spotřebitele podle smlouvy uzavřené na dálku, také náhradu za užitky z této částky?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku a o změně směrnice Rady 90/619/EHS a směrnic 97/7/ES a 98/27/ES (Úř. věst. L 271, s. 16; Zvl. vyd. 06/04, s. 321).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) dne
28. února 2018 – X BV v. Staatssecretaris van Financiën**

(Věc C-160/18)

(2018/C 182/11)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Hoge Raad der Nederlanden

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: X BV

Žalovaný: Staatssecretaris van Financiën

Předběžné otázky

- 1) Má se čl. 3 odst. 2, 4 a 5 nařízení (ES) č. 1484/95 ⁽¹⁾ ve spojení s článkem 141 nařízení (ES) č. 1234/2007 ⁽²⁾ vykládat v tom smyslu, že účelem kontrolního mechanismu, který je v těchto ustanoveních popsán, není ani v případě následné kontroly nic jiného, než zajistit, aby příslušné orgány mohly včas získat informace o skutečnostech a okolnostech souvisejících s průběhem obchodních transakcí, které vzbuzují pochyby o správnosti uvedené dovozní ceny CIF a které mohou vést k zevrubné kontrole?

Nebo je namístě opačné pojetí, a kontrolní mechanismus zakotvený v čl. 3 odst. 2, 4 a 5 nařízení č. 1484/95 se i v případě následné kontroly má vykládat v tom smyslu, že další prodej nebo prodeje uskutečněné dovozcem na trhu Společenství za cenu nižší, než je udaná dovozní cena CIF zásilky po připočtení částky odpovídající dlužným odvodům za dovoz, jsou v rozporu s předepsanými podmínkami (prodeje) na trhu Společenství, takže už jen kvůli tomu vzniká povinnost zaplatit dodatečné dovozní clo? Byla by odpověď na tuto otázku jiná, kdyby k dalšímu prodeji nebo k dalším prodejům došlo za cenu nižší, než je použitelná reprezentativní cena? Má v této souvislosti nějaký význam, že reprezentativní cena byla před 11. zářím 2009 stanovována jiným způsobem než poté? Je pro zodpovězení těchto otázek relevantní, zda jsou kupující v Unii a dovozce přidružené podniky?

- 2) Pokud z odpovědí na otázky uvedené pod bodem 1 vyplývá, že další prodej se ztrátou představuje dostatečnou indicii pro to, že udaná dovozní cena CIF nemůže být uznána, jakým způsobem se pak určí výše dodatečného cla? Má se vyměřovací základ určit podle metod pro stanovení celní hodnoty, které jsou uvedeny v člancích 29 až 31 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství⁽¹⁾? Nebo se má vyměřovací základ stanovit výlučně na základě použitelné reprezentativní ceny? Je pro období před 11. zářím 2009 použití reprezentativní ceny zjištěné v tomto období v rozporu s čl. 141 odst. 3 nařízení (ES) č. 1234/2007?
- 3) Pokud z odpovědí na otázky uvedené pod body 1 a 2 plyne, že je pro povinnost zaplatit dodatečné clo rozhodující, že dovezené výrobky byly na trhu Společenství dále prodávány se ztrátou, a že se pro stanovení výše dlužného dodatečného cla musí jako vyměřovací základ použít reprezentativní cena, platí pak, že je čl. 3 odst. 2, 4 a 5 nařízení (ES) č. 1484/95 s ohledem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. prosince 2001, Kloosterboer Rotterdam B.V., C-317/99, ECLI:EU:C:2001:681, slučitelný s článkem 141 nařízení (ES) č. 1234/2007?

⁽¹⁾ Nařízení Komise (ES) č. 1484/95 ze dne 28. června 1995, kterým se stanoví prováděcí pravidla k režimu dodatečných dovozních cel a určují dodatečná dovozní cla v odvětví drůbežího masa a vajec, jakož i pro vaječný albumin, a kterým se zrušuje nařízení č. 163/67/EHS (Úř. věst. 1995, L 145, s. 47; Zvl. vyd. 03/17, s. 437).

⁽²⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty (jednotné nařízení o společné organizaci trhů) (Úř. věst. 2007, L 299, s. 1).

⁽³⁾ Úř. věst. 1992, L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Rechtbank Noord Nederland (Nizozemsko) dne 1. března 2018 – HQ, zastupující sebe a jako zákonná zástupkyně svého nezletilého dítěte IP, JO v. Aegean Airlines SA

(Věc C-163/18)

(2018/C 182/12)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Rechtbank Noord Nederland

Účastníci původního řízení

Žalobci: HQ, zastupující sebe a jako zákonná zástupkyně svého nezletilého dítěte IP, JO

Žalovaná: Aegean Airlines SA

Předběžné otázky

- 1) Musí být čl. 8 odst. 2 nařízení (ES) č. 261/2004⁽¹⁾ vykládán v tom smyslu, že cestující v letecké dopravě, který podle směrnice 90/314/EHS⁽²⁾ o souborných službách pro cesty (provedené do vnitrostátního práva) má vůči své cestovní kanceláři nárok na proplacení výdajů na letenku, již nemůže požadovat žádnou další náhradu od leteckého dopravce?

- 2) V případě kladné odpovědi na otázku 1: Může cestující v letecké dopravě přesto požadovat od leteckého dopravce proplacení výdajů na svou letenku, je-li nutno vycházet z toho, že cestovní kancelář, kdyby byla shledána odpovědnou, není finančně schopna výdaje na letenku skutečně proplatit a ani nepřijala žádná opatření, aby proplacení zajistila?

- (¹) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91 (Úř. věst. L 46, 17.2.2004, s. 1; Zvl. vyd. 07/08, s. 10).
- (²) Směrnice Rady ze dne 13. června 1990 o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy (Úř. věst. L 158, 23.6.1990, s. 59; Zvl. vyd. 13/10, s. 132).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Arbeidsrechtbank Gent (Belgie) dne 7. března 2018 – Ronny Rohart v. Federale Pensioendienst

(Věc C-179/18)

(2018/C 182/13)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Arbeidsrechtbank Gent

Účastníci původního řízení

Žalobce: Ronny Rohart

Žalovaná: Federale Pensioendienst

Předběžná otázka

Je třeba vykládat zásadu loajální spolupráce podle čl. 4 odst. 3 Smlouvy o EU ve spojení se služebním řádem úředníků Evropské unie, zavedeným nařízením Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 (¹) ze dne 29. února 1968, v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která neumožňuje aby při výpočtu starobního důchodu pracovníka na základě jeho výkonů v tomto členském státu byla zohledněna vojenská služba, kterou dotčená osoba absolvovala ve členském státu, protože dotčená osoba byla v době vojenské služby a rovněž poté bez přerušení úředníkem Evropské unie a nesplňuje tedy podmínky pro započtení [vojenské služby] jako odpracované doby podle zákonné právní úpravy členského státu?

- (¹) Nařízení Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 ze dne 29. února 1968, kterým se stanoví služební řád úředníků Evropských společenství a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství a kterým se zavádějí zvláštní opatření dočasně použitelná na úředníky Komise (Služební řád úředníků Evropské unie) (Úř. věst. 1968, L 56, s. 1).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Consiglio di Stato (Itálie) dne 9. března 2018 – Agrenergy Srl v. Ministero dello Sviluppo Economico

(Věc C-180/18)

(2018/C 182/14)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Consiglio di Stato

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: Agrenergy Srl

Odpůrce: Ministero dello Sviluppo Economico

Předběžná otázka

Má být čl. 3 odst. 3 písm. a) směrnice 2009/28/ES⁽¹⁾ vykládán – rovněž ve světle obecné zásady ochrany legitimního očekávání a celkové systematiky právní úpravy stanovené směrnicí v souvislosti s podporou výroby energie z obnovitelných zdrojů – v tom smyslu, že je s unijním právem neslučitelná taková vnitrostátní právní úprava, která italské vládě umožňuje, aby prostřednictvím následných prováděcích nařízení snížila nebo dokonce zrušila dříve stanovené pobídkové sazby?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES ze dne 23. dubna 2009 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a o změně a následném zrušení směrnic 2001/77/ES a 2003/30/ES (Úř. věst. L 140, s. 16).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Central Administrativo Sul (Portugalsko)
dne 12. března 2018 – Fazenda Pública v. Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva
Moreira Patrício Teixeira**

(Věc C-184/18)

(2018/C 182/15)

Jednací jazyk: portugalsština

Předkládající soud

Tribunal Central Administrativo Sul

Účastníci původního řízení

Odvolaatel: Fazenda Pública

Odpůrci: Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

Předběžné otázky

Mají být články 12, 56, 57 a 58 Smlouvy o Evropském společenství [nyní články 18, 63, 64 a 65 Smlouvy o fungování Evropské unie] vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jako je sporná právní úprava dotčená v původním řízení (čl. 43 odst. 2 zákona o dani z příjmu fyzických osob, schváleno zákonem č. 442-A/88 ze dne 30. listopadu 1988, ve znění zákona č. 109-B/2001 ze dne 27. prosince 2001), která podřizuje kapitálové zisky plynoucí z prodeje nemovitosti nacházející se ve členském státě (Portugalsko) státním příslušníkem uvedeného členského státu s bydlištěm ve třetí zemi (Angola) vyššímu daňovému zatížení, než je zatížení uplatňované na tytéž operace v případě kapitálových zisků rezidenta členského státu, v němž se nemovitost nachází?

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal Supremo (Španělsko) dne 9. března 2018 –
Oro Efectivo S.L. v. Diputación Foral de Bizkaia**

(Věc C-185/18)

(2018/C 182/16)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Tribunal Supremo

Účastníci původního řízení

Odvolatelka: Oro Efectivo S.L.

Odpůrce: Diputación Foral de Bizkaia

Předběžná otázka

Brání směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty ⁽¹⁾ a zásada daňové neutrality, která z uvedené směrnice vyplývá, jakož i judikatura SDEU, která směrnicí vykládá, vnitrostátní právní úpravě, podle které členský stát může požadovat zaplacení nepřímé daně odlišné od DPH od podnikatele či hospodářského subjektu za nabytí movitého majetku (konkrétně zlata, stříbra či šperků) od jednotlivce pokud:

- 1) nabytý předmět bude prostřednictvím zpracování a dalšího převodu určen k hospodářské činnosti uvedeného podnikatele;
- 2) dojde k plněním podléhajícím DPH při opětovném uvedené nabytého zboží do obchodního oběhu; a
- 3) použitelná právní úprava daného státu podnikateli či hospodářskému subjektu neumožňuje při takových plněních provést odpočet částky zaplacené z titulu uvedené daně za první z uvedených nabytí?

⁽¹⁾ Úř. věst. 2006, L 347, s. 1.

Žaloba podaná dne 15. března 2018 – Evropská komise v. Polská republika

(Věc C-192/18)

(2018/C 182/17)

Jednací jazyk: polština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: A. Szymkowska, K. Banks, H. Krämer, C. Valero, zmocněnci)

Žalovaná: Polská republika

Návrhová žádání žalobkyně

- Prohlásit, že Polská republika tím, že na základě čl. 13 bodů 1 až 3 ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (zákon ze dne 12. července 2017, kterým se mění zákon o soustavě obecných soudů a jiné zákony) zavedla odlišný věk odchodu do důchodu pro muže a ženy působící jako soudci obecných soudů, soudci Nejvyššího soudu a státní zástupci, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 157 SFEU a čl. 5 písm. a) a čl. 9 odst. 1 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/54/ES ze dne 5. července 2006 o zavedení zásady rovných příležitostí a rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti zaměstnání a povolání ⁽¹⁾ a
- tím, že na základě čl. 13 bodu 1 výše uvedeného zákona snížila věk odchodu do důchodu pro soudce obecných soudů a současně na základě čl. 1 bodu 26 písm. b) a c) téhož zákona přiznala ministru spravedlnosti právo rozhodnout o prodloužení doby aktivní služby soudců, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie;
- uložit Polské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Komise Polské republiky vytýká, že tím, že na základě čl. 13 bodů 1 až 3 zákona ze dne 12. července 2017, kterým se mění zákon o soustavě obecných soudů a jiné zákony, zavedla odlišný věk odchodu do důchodu pro muže a ženy působící jako soudci obecných soudů, soudci Nejvyššího soudu a státní zástupci a na základě čl. 13 bodu 1 výše uvedeného zákona snížila věk odchodu do důchodu pro soudce obecných soudů, přičemž současně na základě čl. 1 bodu 26 písm. b) a c) výše uvedeného zákona udělila ministru spravedlnosti právo rozhodnout o prodloužení doby aktivní služby soudců, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 157 SFEU a čl. 5 písm. a) a čl. 9 odst. 1 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/54/ES ze dne 5. července 2006 o zavedení zásady rovných příležitostí a rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti zaměstnání a povolání, a povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 19 odst. 1 druhého pododstavce SEU ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie.

(¹) Úř. věst. 2006, L 204, s. 23.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Cour d'appel de Mons (Belgie) dne 19. března 2018 – Mydibel SA v. Belgický stát

(Věc C-201/18)

(2018/C 182/18)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Cour d'appel de Mons

Účastníci původního řízení

Odvolatelka: Mydibel SA

Odpůrce: Belgický stát

Předběžná otázka

Je třeba články 14, 15, 168, 184, 185, 187 a 188 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (¹) vykládat a uplatňovat tak, že má či nemá dojít k opravě DPH z nemovitého investičního majetku, která byla původně odpočtena správně, pokud byl tento nemovitý investiční majetek předmětem transakce „sale and lease back“ (zpětný leasing), za předpokladu, že:

- „sale lease back“ spočívá ve zřízení věcného práva dlouhodobého nájmu (tedy dočasněho věcného práva) osobou povinnou k dani ve prospěch dvou finančních institucí spolu se současným poskytnutím leasingu ze strany těchto dvou finančních institucí osobě povinné k dani;
- transakce „sale lease back“ je ryze finanční transakcí za účelem navýšení likvidních prostředků osoby povinné k dani;
- transakce „sale lease back“ (zpětný leasing) nebyla předmětem DPH;
- nemovitý investiční majetek zůstal ve vlastnictví osoby povinné k dani a byl používán pro její zdanitelnou činnost nepřetržitě a trvale, a to jak před danou transakcí, tak po ní.

Je výklad a uplatňování výše uvedených ustanovení vedoucí k opravě původně odpočtené DPH v souladu se zásadou neutrality DPH a zásadou rovného zacházení?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 347, s. 1.

Žaloba podaná dne 23. března 2018 – Evropská komise v. Polská republika

(Věc C-206/18)

(2018/C 182/19)

Jednací jazyk: polština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: J. Samnadda, J. Hottiaux, G. von Rintelen, zmocněnci)

Žalovaná: Polská republika

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- určil, že Polská republika tím, že nepřijala právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/26/EU ze dne 26. února 2014 o kolektivní správě autorského práva a práv s ním souvisejících a udělování licencí pro více území k právům k užití hudebních děl online na vnitřním trhu ⁽¹⁾, nebo v každém případě tím, že o nich Komisi neuvědomila, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 43 uvedené směrnice;
- uložil Polské republice v souladu s čl. 260 třetím pododstavcem SFEU penále za nesplnění povinnosti oznámit opatření, kterými se provádí směrnice 2014/26/EU, v sazbě 87 612 eur za každý den prodlení ode dne vyhlášení rozsudku v této věci;
- uložil Polské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Podle čl. 43 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/26/EU o kolektivní správě autorského práva a práv s ním souvisejících a udělování licencí pro více území k právům k užití hudebních děl online na vnitřním trhu měly členské státy povinnost uvést v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 10. dubna 2016. Měly o nich neprodleně uvědomit Komisi.

Dne 22. listopadu 2017 oznámila Polská republika Komisi 3 již platné právní předpisy, které směrnicí 2014/26/EU provádějí jen částečně. Vzhledem k tomu, že Polská republika doposud nepřijala do polského právního řádu a neuvedla v účinnost všechny nezbytné předpisy, rozhodla se Komise podat žalobu k Soudnímu dvoru EU.

V této žalobě Komise navrhuje, aby bylo Polské republice uloženo penále v sazbě 87 612 eur za každý den prodlení ode dne vyhlášení rozsudku v této věci. Sazba je určena s přihlédnutím k povaze nesplnění povinnosti, k době, po kterou trvalo, a k nezbytnosti zajistit odrazující účinek.

⁽¹⁾ Úř. věst. 2014, L 84, s. 72.

**Kasační opravný prostředek podaný dne 27. března 2018 společností Électricité de France (EDF)
proti rozsudku Tribunálu (třetího senátu) vydanému dne 16. ledna 2018 ve věci T-747/15, EDF
v. Komise**

(Věc C-221/18 P)

(2018/C 182/20)

Jednací jazyk: francouzština

Účastnice řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Électricité de France (EDF) (zástupce: M. Debroux, avocat)

Další účastnice řízení: Evropská komise, Francouzská republika

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (dále jen „navrhovatelka“) navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek;
- rozhodl o žalobě v prvním stupni tím, že ji vyhověl a zruší tedy články 1 až 5 rozhodnutí Komise (EU) 2016/154 ze dne 22. července 2015 o státní podpoře SA.13869 (C 68/2002) (ex NN 80/2002) ⁽¹⁾;

podpůrně:

- rozhodl s konečnou platností o prvním žalobním důvodu a první části druhého žalobního důvodu žaloby v prvním stupni, vyhověl první části druhého žalobního důvodu, a tedy rozhodl, že zásada tržně jednajícího hospodářského subjektu platí pro sporné opatření;
- vrátil projednávanou věc k novému rozhodnutí Tribunálu v jiném složení, aby rozhodl o dalších žalobních důvodech a argumentech navrhovatelky uvedených v její žalobě ze dne 22. prosince 2015 a rozhodl, že o nákladech řízení v prvním stupni bude rozhodnuto později;

k tomu podpůrně:

- vrátil projednávanou věc k novému rozhodnutí Tribunálu v jiném složení, aby rozhodl o všech žalobních důvodech a argumentech navrhovatelky uvedených v její žalobě ze dne 22. prosince 2015 (která obsahuje podpůrně uvedené žalobní důvody) a rozhodl, že o nákladech řízení v prvním stupni bude rozhodnuto později;

a v každém případě:

- uložil Komisi náhradu veškerých nákladů řízení.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Na podporu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelka uplatňuje čtyři důvody a podpůrně další důvod.

První důvod vycházející ze skutečnosti, že na základě rozsudku Tribunálu ze dne 15. prosince 2009 EDF v. Komise (T-156/04) byla porušena překážka věci pravomocně rozsouzené. Napadený rozsudek označuje sporné opatření jako údajné osvobození od daně, na rozdíl od rozsudku ze dne 15. prosince 2009 v téže věci, který tento přístup výslovně odmítl. Za účelem odůvodnění tohoto rozdílu při určení sporného opatření se napadený rozsudek odvolává nesprávně zjevně implicitně na skutečnost, že rozsudek ze dne 15. prosince 2009 je třeba vykládat „ve světle“ potvrzujícího rozsudku Soudního dvora ze dne 5. června 2012 (C-124/10 P). V tomto rozsudku však Soudní dvůr nerozhodl o určení sporného opatření, které vyplývá ze skutkového zjištění.

Druhý důvod vycházející ze skutečnosti, že došlo ke zkreslení důkazů předložených Tribunálu. Tyto důkazy popisovaly skutečně provedená opatření spojená s restrukturalizací společnosti EDG a neumožňují definovat údajné osvobození od daně, které Tribunál konstatoval.

Třetí důvod vycházející ze skutečnosti, že byla porušena povaha a rozsah povinnosti provést řádné a nestranné šetření, kterou stanoví nedávná judikatura Soudního dvora, zejména rozsudek Frucona Košice ze dne 20. září 2007 (C-300/16 P), který byl předmětem písemného vyjádření u Tribunálu.

Čtvrtý důvod vycházející ze skutečnosti, že Tribunál nesplnil povinnost uvést odůvodnění, pokud jde jak o určení sporného opatření, tak i neprovedení projednání argumentů žalobkyně založených na rozsudku Frucona Košice.

Konečně, důvod, který byl uplatněn podpůrně, vycházející ze skutečnosti, že došlo k právnímu omylu při určení sporné podpory jako nová podpora, ačkoli měla být označena za existující podporu.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 34, s. 152.

Kasační opravný prostředek podaný dne 9. dubna 2018 Italskou republikou proti rozsudku Tribunálu (pátého senátu) vydanému dne 25. ledna 2018 ve věci T-91/16, Itálie v. Komise

(Věc C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Jednací jazyk: italština

Účastnice řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Italská republika (zástupci: G. Palmieri, zmocněnkyně, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Další účastnice řízení: Evropská komise

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek

Italská republika navrhuje, aby Soudní dvůr na základě článků 56 a 58 statutu Soudního dvora zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 25. ledna 2018, oznámený dne 29. ledna 2018, ve věci T-91/16 týkající se zrušení rozhodnutí Komise C(2015)9413 ze dne 17. prosince 2015, oznámeného dne 18. prosince 2015, ohledně snížení příspěvku z Evropského sociálního fondu na Operační program Sicílie, který je součástí rámce podpory strukturální pomoci Společenství v regionech, na které se vztahuje cíl č. 1 v Itálii (operační program Sicílie 2000-2006), a aby zrušil i posledně uvedené rozhodnutí.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Italská republika podala kasační opravný prostředek proti rozsudku ze dne 25. ledna 2018, věc T-91/16, v němž Tribunál Evropské unie odmítl žalobu Itálie na neplatnost **rozhodnutí Komise C(2015)9413 ze dne 17. prosince 2015, oznámeného dne 18. prosince 2015, týkajícího se snížení příspěvku z Evropského sociálního fondu na Operační program Sicílie, který je součástí rámce podpory strukturální pomoci Společenství v regionech, na které se vztahuje cíl č. 1 v Itálii (operační program Sicílie 2000-2006).**

První důvod kasačního opravného prostředku. Porušení článku 39 nařízení č. 1260/99 ⁽¹⁾, článků 4, 6 a 10 nařízení č. 438/2001 ⁽²⁾, článku 317 SFEU a zásady důkazního břemene.

Tribunál nevzal v úvahu, že stejné skutečnosti, jaké byly prokázány, ukazují, že prověrka znovu provedená Komisí v roce 2008 se týkala stejných výdajů, které již byly prověřeny v letech 2005 a 2006 s pozitivními výsledky, přičemž se neobjevily nové skutečnosti.

Druhý důvod kasačního opravného prostředku. Porušení článku 39 nařízení č. 1260/99, článku 100 nařízení č. 1083/2006 ⁽³⁾, článku 145 nařízení č. 1303/2013 ⁽⁴⁾ a zásad řádné správy, kontradiktornosti a důvěry.

Tribunál považoval za odůvodněné, aniž to bylo jakkoli podloženo, že celková délka trvání opravného řízení činila více než sedm let, kdy Komise v podstatě jednala tak, aby pevná lhůta šesti měsíců od jednání, během které mělo být vydáno konečné rozhodnutí, začala běžet v okamžiku, který podle svého uvážení určila, čímž byla zmařena její závaznost.

Třetí důvod kasačního opravného prostředku. Porušení čl. 39 odst. 2 a 3 nařízení č. 1260/99 a článku 10 nařízení č. 438/2001. Zkreslení skutkového stavu.

Tribunál konstatoval, že míra chyb zjištěná v dotčeném případě se podstatně lišila v období před 31. prosincem 2006 a po něm, a pokud jde o předmět výdajů týkajících se „koherentních“ projektů nebo naopak ostatních projektů. Nicméně neoprávněně považoval za správnou opravu na základě extrapolace jediné míry chyb v hodnotě 32,65 %, která bez rozdílu odkazovala na všechny programovací roky a na všechny typy projektů. Tím byla porušena zásada proporcionality oprav a zásada reprezentativnosti vzorků.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 ze dne 21. června 1999 o obecných ustanoveních o strukturálních fondech (Úř. věst. L 161, 26.6.1999, s. 1; Zvl. vyd. 14/01, s. 31).

⁽²⁾ Nařízení Komise (ES) č. 438/2001 ze dne 2. března 2001, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1260/1999, pokud jde o řídicí a kontrolní systémy pro pomoc poskytovanou ze strukturálních fondů (Úř. věst. L 63, 3.3.2001, s. 21; Zvl. vyd. 14/01, s. 132).

⁽³⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 ze dne 11. července 2006 o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1260/1999 (Úř. věst. L 210, 31.7.2006, s. 25).

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 ze dne 17. prosince 2013 o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 320).

TRIBUNÁL

Rozsudek Tribunálu ze dne 11. dubna 2018 – H v. Rada

(Věc T-271/10 RENV) ⁽¹⁾

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Člen personálu z členského státu vyslaný do EUPM v Bosně a Hercegovině — Rozhodnutí o přeřazení — Pravomoc vedoucího EUPM rozhodnout o přeřazení člena personálu z členského státu — Povinnost uvést odůvodnění — Zneužití pravomoci — Zjevně nesprávné posouzení — Psychické obtěžování“

(2018/C 182/22)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: H (zástupce: M. Velardo, advokát)

Žalovaná: Rada Evropské unie (zástupci: A. Vitro a F. Naert, zmocněnci)

Předmět věci

Zprvce návrh založený na článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí ze dne 7. dubna 2010 podepsaného personálním vedoucím policejní mise Evropské unie (EUPM) v Bosně a Hercegovině, kterým bylo rozhodnuto o přeřazení žalobkyně na pracovní místo Criminal Justice Adviser – Prosecutor regionálního úřadu v Banja Luce (Bosna a Hercegovina) a dále na zrušení rozhodnutí ze dne 30. dubna 2010 podepsaného vedoucím EUPM ve smyslu článku 6 rozhodnutí Rady 2009/906/SZBP ze dne 8. prosince 2009 o EUPM v Bosně a Hercegovině (Úř. věst. 2009, L 322, s. 22), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 7. dubna 2010, a zadruhé návrh založený na článku 268 SFEU znějící na náhradu škody, která byla žalobkyni údajně způsobena.

Výrok rozsudku

- 1) Žaloba se zamítá.
- 2) Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 221, 14.8.2010.

Rozsudek Tribunálu ze dne 10. dubna 2018 – Alcogroup a Alcodis v. Komise

(Věc T-274/15) ⁽¹⁾

„Žaloba na neplatnost — Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Trh s bioetanolem a etanolem — Správní řízení — Rozhodnutí nařizující kontrolu — Ověřovací pravomoci Komise — Ochrana důvěrnosti komunikace mezi advokáty a klienty — Dokumenty zaslané po předchozí kontrole — Odmítnutí Komise pozastavit předmětná řízení o protiprávním jednání — Akt, který nelze napadnout žalobou — Nepřípustnost“

(2018/C 182/23)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Alcogroup (Brusel, Belgie) a Alcodis (Brusel) (zástupci: P. de Bandt, J. Dewispelaere a J. Probst, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise (zástupci: T. Christoforou, C. Giolito, V. Bottka a F. Jimeno Fernández, zmocněnci)

Vedlejší účastníci podporující žalobkyně: Orde van Vlaamse Balies (Brusel) (zástupci: původně T. Bontinck a P. Goffinet, poté F. Wijckmans, S. Engelen a S. De Keer, advokáti), Ordre des barreaux francophones et germanophone (Brusel) (zástupci: T. Bontinck, A. Guillerme a P. Goffinet, advokáti), a Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles (Brusel) (zástupci: T. Bontinck, A. Guillerme a P. Goffinet, advokáti)

Předmět věci

Návrh na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Komise C (2015) 1769 final ze dne 12. března 2015, určeného společnosti Alcogroup, jakož i všem podnikům, které tato společnost přímo či nepřímo ovládá, včetně společnosti Alcodis, v řízení podle článku 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 (AT.40244 – Bioetanol), jakož i dopisu Komise ze dne 8. května 2015, určeného společnosti Alcogroup v rámci šetření AT.A0244 – Bioetanol – a AT.A0054 – Oil and Biofuel Markets.

Výrok rozsudku

- 1) *Žaloba se odmítá jako nepřipustná.*
- 2) *Společnosti Alcogroup a Alcodis ponesou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.*
- 3) *Orde van Vlaamse Balies, Ordre des barreaux francophones et germanophone a Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles ponesou vlastní náklady řízení vynaložené v tomto stupni řízení.*

⁽¹⁾ Úř. věst. C 279, 24.8.2015.

Usnesení předsedy Tribunálu ze dne 22. března 2018 – Valencia Club de Fútbol v. Komise

(Věc T-732/16 R)

„Řízení o předběžných opatřeních — Státní podpory — Podpory poskytnuté Španělskem ve prospěch některých profesionálních fotbalových klubů — Veřejná záruka poskytnutá orgánem veřejné moci — Rozhodnutí prohlašující podpory za neslučitelné s vnitřním trhem — Návrh na odklad vykonatelnosti — Neexistence naléhavosti“

(2018/C 182/24)

Jednací jazyk: španělština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Valencia Club de Fútbol, SAD (Valencie, Španělsko) (zástupci: J. García-Gallardo Gil-Fournier a A. Guerrero Righetto, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise (zástupci: G. Luengo, B. Stromsky a P. Němečková, zmocněnci)

Vedlejší účastník podporující žalobkyni: Španělské království (zástupkyně: A. Gavela Llopis, zmocněnkyně)

Předmět věci

Žaloba podaná na základě článků 278 a 279 SFEU a směřující k nařízení Komisi, aby umožnila přístup k dokumentům obsaženým ve spise týkajícím se státní podpory SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) poskytnuté Španělskem Valencia Club de Fútbol SAD, Hércules Club de Fútbol a Elche Club de Fútbol SAD v rozsahu, v němž se týkají žalobkyně a jsou zásadní pro přiměřenou obhajobu jejich zájmů.

Výrok

- 1) *Návrh na předběžné opatření se zamítá.*

- 2) Usnesení ze dne 10. listopadu 2016, Valencia Club de Fútbol v. Komise (T-732/16 R) se zrušuje.
- 3) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.

**Usnesení předsedy Tribunálu ze dne 22. března 2018 – Hércules Club de Fútbol v. Komise
(Věc T-766/16 R)**

„Řízení o předběžných opatřeních — Státní podpory — Podpory poskytnuté Španělskem některým profesionálním fotbalovým klubům — Veřejná záruka poskytnutá veřejnoprávním subjektem — Rozhodnutí, kterým se podpory prohlašují za neslučitelné s vnitřním trhem — Návrh na odklad vykonatelnosti — Neexistence naléhavosti“

(2018/C 182/25)

Jednací jazyk: španělština

Účastníci řízení

Žalobce: Hércules Club de Fútbol, SAD (Alicante, Španělsko) (zástupci: S. Rating a Y. Martínez Mata, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise (zástupci: G. Luengo, B. Stromsky a P. Němečková, zmocněnci)

Vedlejší účastník podporující žalobce: Španělské království (zástupce: A. Gavela Llopis, zmocněnec)

Předmět věci

Návrh podaný na základě článků 278 a 279 SFEU a znějící na odklad vykonatelnosti rozhodnutí Komise (EU) 2017/365 ze dne 4. července 2016 o státní podpoře SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) poskytnuté Španělskem ve prospěch klubů Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva a Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (Úř. věst. 2017, L 55, s. 12).

Výrok

- 1) Návrh na předběžné opatření se zamítá.
- 2) Usnesení ze dne 11. listopadu 2016 vydané ve věci Hércules Club de Fútbol v. Komise (T-766/16 R) se zrušuje.
- 3) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.

**Usnesení Tribunálu ze dne 21. března 2018 – Eco Bat Technologies a další v. Komise
(Věc T-361/17) ⁽¹⁾**

„Žaloba na neplatnost — Kartelové dohody — Trh recyklace automobilových baterií — Rozhodnutí, kterým se opravuje rozhodnutí konstatující protiprávní jednání odporující článku 101 SFEU a ukládající pokuty — Lhůty pro podání žaloby — Počátek — Opožděnost — Nepřípustnost“

(2018/C 182/26)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Eco-Bat Technologies Ltd (Matlock, Spojené království), Berzelius Metall GmbH (Braubach, Německo) a Société traitements chimiques des métaux (STCM) (Bazoches-les-Gallerandes, Francie) (zástupci: M. Brealey, QC, I. Vandenborre a S. Dionnet, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise (zástupci: F. van Schaik, G. Conte, I. Rogalski a J. Szczodrowski, zmocněnci)

Předmět věci

Návrh na základě článku 263 SFEU znějící zaprvé na zrušení rozhodnutí Komise C(2017) 900 final ze dne 8. února 2017 v řízení podle článku 101 SFEU (věc AT.40018 – Recyklace automobilových baterií), opravené rozhodnutím Komise C (2017) 2223 final ze dne 6. dubna 2017, a zadruhé na snížení pokuty uložené žalobkyním.

Výrok

- 1) Žaloba se odmítá jako nepřípustná.
- 2) Společnostem *Eco-Bat Technologies Ltd*, *Berzelius Metall GmbH* a *Société traitements chimiques des métaux (STCM)* se ukládá náhrada nákladů řízení.

(¹) Úř. věst. C 318, 25.9.2017.

Usnesení Tribunálu ze dne 21. března 2018 – UD v. Komise

(Věc T-574/17) (¹)

„Veřejná služba — Osoba pobírající pozůstalostní důchod — Sociální zabezpečení — Zamítnutí žádosti o předchozí povolení pro účely získání úhrady některých léčebných výdajů — Nová žádost — Čistě potvrzující akt — Lhůta k podání žaloby — Nepřípustnost“

(2018/C 182/27)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobce: UD (zástupci: S. Orlandi a T. Martin, advokáti)

Žalovaná: Evropská komise (zástupci: T. Bohr a M. Mensi, zmocněnci)

Předmět věci

Návrh na základě článku 270 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Komise, odmítajícího udělit žalobkyni předchozí povolení pro účely získání úhrady některých léčebných výdajů.

Výrok

- 1) Žaloba se zamítá jako nepřípustná.
- 2) UD ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.

(¹) Úř. věst. C 369, 30.10.2017.

Žaloba podaná dne 24. ledna 2018 – Giove Gas v. EUIPO – Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)

(Věc T-34/18)

(2018/C 182/28)

Jazyk, ve kterém byla podána žaloba: italština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Giove Gas Srl (Tarquinia, Itálie) (zástupci: A. Bergonzini a F. Dinelli, advokáti)

Žalovaný: Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO)

Další účastnice řízení před odvolacím senátem: Compagnie des gaz de petrole Primagaz (Paříž, Francie)

Údaje týkající se řízení před EUIPO

Přihlašovatelka sporné ochranné známky: Žalobkyně

Sporná ochranná známka: Obrazová ochranná známka Evropské unie obsahující slovní prvky „KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA“ – Přihláška č. 14 740 559

Řízení před EUIPO: Námitkové řízení

Napadené rozhodnutí: Rozhodnutí druhého odvolacího senátu EUIPO ze dne 27. listopadu 2017, ve věci R 1271/2017-2

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- změnil v plném rozsahu napadené rozhodnutí;
- nařídil zápis ochranné známky.

Dovolávaný žalobní důvod

- Porušení čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1001/2017.

Žaloba podaná dne 5. března 2018 – Szegedi v. Parlament

(Věc T-135/18)

(2018/C 182/29)

Jednací jazyk: maďarština

Účastníci řízení

Žalobce: Szegedi Csanád (Budapešť, Maďarsko) (zástupce: Bodó Kristóf, advokát)

Žalovaný: Evropský parlament

Návrhová žádání

Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil rozhodnutí generálního tajemníka Evropského parlamentu č. 2017-1635;
- zrušil rozhodnutí přijaté generálním tajemníkem Evropského parlamentu dne 30. listopadu 2017, kterým se nařizuje vrácení částky 264 196,11 eur.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládá žalobce sedm žalobních důvodů.

1. První důvod vychází z toho, že závěry rozhodnutí generálního tajemníka týkající se vrácení cestovních nákladů akreditovaných parlamentních asistentů jsou v rozporu s objektivní skutečností. Žalobce požadoval náhradu za cestovní náklady pouze v případech, kdy na ně měl nárok v souladu s rozhodnutím předsednictva Evropského parlamentu č. 2009/C 159/01, kterým se stanoví prováděcí opatření ke statutu poslanců Evropského parlamentu.

Akreditovaní parlamentní asistenti, na které odkazuje rozhodnutí a kteří mají pracovní vztah k Evropskému parlamentu plní úkoly podporující práci žalobce jako poslance při výkonu jeho funkcí poslance v Bruselu a Štrasburku.

2. Druhý důvod vychází z porušení zásady rovnosti zbraní.

Žalobce se nemohl seznámit s důkazy podporujícími skutečnosti obsažené v rozhodnutí generálního sekretariátu. Žalobce podal žádost písemně, avšak generální sekretariát mu důkazy nezaslal, čímž mu zabránil vyjádřit se k věci samé. Rozhodnutí generálního sekretariátu, na kterém se zakládá platební rozkaz, jako právní akt týkající se žalobce, bylo přijato v rozporu se zásadou nestranného a rovného řízení, zásadou rovnosti zbraní a právem žalobce na obhajobu.

3. Třetí důvod vychází z toho, že rozhodnutí generálního sekretariátu porušuje právo, když odkazuje na důkazní břemeno. V rozporu s tvrzením obsaženým v rozhodnutí generálního sekretariátu argumenty uvedené v bodě 54 rozsudku Tribunálu ze dne 10. října 2014 ve věci T-479/13, *Marciani v. Parlament*, nelze považovat za relevantní v projednávané věci, zejména proto, že v případě poslance Marcianiho se uplatnila pravidla [týkající se proplácení nákladů a diet poslanců], zatímco v průběhu mandátu žalobce jako poslance již platilo nařízení Rady (ES) č. 160/2009.
4. Čtvrtý důvod vychází z nedostatku právního odůvodnění vrácení peněz ve vztahu k náhradám vyplaceným akreditovaným parlamentním asistentům. Tento důvod má dvě části:

První část vychází z neexistence právního vztahu mezi žalobcem a Evropským parlamentem. Od vstupu v platnost nařízení (ES) č. 160/2009 je to Evropský parlament a nikoli poslanec, kdo má právní vztah s akreditovaným parlamentním asistentem a EP neproplácí náklady, ale vyplácí náhrady. Pokud jde o pracovní vztah akreditovaných parlamentních asistentů, žalobce nemá s EP žádný pracovní poměr. EP nevyplácel žalobci náhrady pro akreditované parlamentní asistenty. Vzhledem k neexistenci právního základu, žalobce nemůže mít žádnou povinnost vrátit peníze vůči EP.

Druhá část vychází z toho, že činnost, která není činností akreditovaných parlamentních asistentů, nedává vzniknout žádnému nároku na vrácení peněz z vyplacených náhrad. Článek 12 Služebního řádu úředníků Evropské unie nevylučuje činnost mimo službu, ale pouze požaduje získání odpovídajícího souhlasu od orgánu oprávněného ke jmenování. V případě nepožádání o souhlas však nejsou předepsány žádné sankce ve formě vrácení veškerých vyplacených náhrad.

5. Pátý důvod vychází ze zákazu retroaktivního uplatňování právního předpisu, který stanoví povinnosti. Bod 8 rozhodnutí generálního sekretariátu odkazuje na článek 39 prováděcích opatření v oblasti právního odůvodnění tvrzení, navzdory tomu, že rozhodnutí předsednictva Parlamentu č. 2015/C 397/03, kterým se mění prováděcí opatření statutu poslanců Evropského parlamentu, použitelné ode dne 1. ledna 2016, nemůže být relevantní v tomto sporu.
6. Šestý důvod se týká určení částky a vychází z nesplnění povinnosti odůvodnění a porušení zásady proporcionality. Požadovaná částka není odůvodněna ani podrobně, ani výpočtem, a předpokládá, že akreditovaný parlamentní asistent nikdy pro žalobce nepracoval.
7. Sedmý důvod vychází z toho, že provedené posouzení cestovního dokladu s datem cesty, připojeného k náhradě cestovních nákladů, se odchýlilo od svého účelu a vyvodilo neopodstatněný důsledek.

Žaloba podaná dne 16. března 2018 – Chrysses Demetriades & Co. a Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co v. Rada a další

(Věc T-198/18)

(2018/C 182/30)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Chrysses Demetriades & Co. LLC (Limassol, Kypr), Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co LLC (Limassol) (zástupce: P. Tridimas, Barrister)

Žalované: Rada Evropské unie, Evropská komise, Evropská centrální banka, Euroskupina a Evropská unie

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- uložil žalovaným vyplátit žalobkyním částky uvedené v příloze k této žalobě včetně úroku od 26. března 2013 do vydání rozsudku Soudního dvora;
- uložil žalovaným náhradu nákladů řízení.

Podpůrně žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- konstatoval, že Evropská unie a žalované orgány nesou mimosmluvní odpovědnost;
- rozhodl o postupu za účelem určení nahraditelné škody, která žalobkyním skutečně vznikla; a
- uložil žalovaným náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládají žalobkyně čtyři žalobní důvody, které jsou v podstatě totožné jako důvody uvedené ve věci T-197/18, *JV Voscf a další v. Rada a další*, nebo jsou obdobné.

Žaloba podaná dne 23. března 2018 – VQ v. ECB

(Věc T-203/18)

(2018/C 182/31)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: VQ (zástupce: G. Cahill, Barrister)

Žalovaná: Evropská centrální banka

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil na základě článku 263 SFEU rozhodnutí Evropské centrální banky SNC-2016-0026 ze dne 14. března 2018,

- určil na základě článku 277 SFEU, že čl. 18 odst. 6 nařízení o jednotném mechanismu dohledu ⁽¹⁾ je protiprávní, a z toho důvodu uvedené rozhodnutí zrušil, a
- uložil ECB náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládá žalobkyně tři žalobní důvody.

1. První žalobní důvod vychází z toho, že ECB porušila čl. 18 odst. 1 nařízení o jednotném mechanismu dohledu a čl. 49 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie uložením peněžité správní sankce na základě právního rámce založeného na unijním a vnitrostátním právu postrádajícím přímý účinek.

- Žalobkyně tvrdí, že její zpětné odkupy vlastních akcií v době od 1. ledna 2014 do 31. prosince 2015 nelze považovat za odporující čl. 77 písm. a) a článku 78 nařízení č. 575/2013 ⁽²⁾, neboť bezpečnostní kapitálová rezerva nebyla do 1. ledna 2016 v platnosti ani nebyla stanovena.

- V rozsahu, v němž rozhodnutí ECB vychází z pravidel upravujících bezpečnostní kapitálovou rezervu podle směrnice 2013/36 ⁽³⁾, která nebyla do 1. ledna 2016 v platnosti ani nebyla stanovena, žalobkyně tvrdí, že ECB uložila peněžitou správní sankci bez přímo použitelné normy unijního a vnitrostátního práva.

- Napadené rozhodnutí tedy porušuje čl. 18 odst. 1 nařízení o jednotném mechanismu dohledu a zejména zásadu legality zakotvenou v čl. 49 odst. 1 Listiny základních práv.

2. Druhý žalobní důvod vychází z toho, že ECB porušila čl. 132 odst. 1 písm. b) nařízení č. 468/2014 ⁽⁴⁾, když nařídila neanonymní zveřejnění peněžité správní pokuty.

3. Třetí žalobní důvod vychází z toho, že čl. 18 odst. 6 nařízení o jednotném mechanismu dohledu je protiprávní a v rozporu s čl. 263 šestým pododstavcem SFEU a článkem 47 Listiny základních práv, neboť ukládá povinnost zveřejnit peněžitou správní pokutu bez ohledu na to, že má žalobkyně v úmyslu podat žalobu k Tribunálu ve lhůtě stanovené v čl. 263 šestém pododstavci SFEU.

- Zavedením takové normy, jakou je čl. 18 odst. 6 nařízení o jednotném mechanismu dohledu, Rada připravuje žalobce, který má v úmyslu podat žalobu proti rozhodnutí o neposkytnutí anonymity v případě peněžité správní sankce, o dvouměsíční lhůtu stanovenou v čl. 263 šestém pododstavci SFEU.

- Napadené ustanovení se odchyluje od dvouměsíční lhůty pro podání žaloby na neplatnost a poskytuje ECB jednostranné oprávnění určit, kdy musí úvěrová instituce podat žalobu.

- Zatímco má ECB pravomoc zveřejnit peněžitou správní sankci, musí dotyčná úvěrová instituce podat žalobu před rozhodnutím ECB o zveřejnění sankce. Tato situace způsobuje úvěrové instituci nepřiměřenou nejistotu, která může omezit její možnost podat žalobu a v konečném důsledku porušuje její základní právo na účinnou právní ochranu.

- V důsledku toho je čl. 18 odst. 6 nařízení o jednotném mechanismu dohledu v rozporu s čl. 263 šestým pododstavcem SFEU a článkem 47 Listiny základních práv.
- Vzhledem k tomu, že ECB připravila žalobkyni o její právo na účinnou právní ochranu, musí být napadené rozhodnutí zrušeno.

- (¹) Nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63)
- (²) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1).
- (³) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338).
- (⁴) Nařízení Evropské centrální banky (EU) č. 468/2014 ze dne 16. dubna 2014, kterým se stanoví rámec spolupráce Evropské centrální banky s vnitrostátními příslušnými orgány a vnitrostátními pověřenými orgány v rámci jednotného mechanismu dohledu (ECB/2014/17) (Úř. věst. 2014, L 141, s. 1).

Žaloba podaná dne 30. března 2018 – Piaggio & C. v. EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group (Ciclomotori)

(Věc T-219/18)

(2018/C 182/32)

Jazyk, ve kterém byla podána žaloba: italština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Piaggio & C. SpA (Pontedera, Itálie) (zástupce: F. Jacobacci, advokát)

Žalovaný: Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO)

Další účastnice v řízení před odvolacím senátem: Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd (Taizhou City, Čína)

Údaje týkající se řízení před EUIPO

Majitel sporného (průmyslového) vzoru: Další účastnice v řízení před odvolacím senátem

Sporný (průmyslový) vzor: (Průmyslový) vzor Společenství č. 1 783 655-0002

Napadené rozhodnutí: Rozhodnutí třetího odvolacího senátu EUIPO ze dne 19. ledna 2018 ve věci R 1496/2015-3

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené rozhodnutí;
- prohlásil (průmyslový) vzor Společenství č. 1 783 655-0002 dotčeného majitele za neplatný, a to ze všech důvodů uvedených v předložené žalobě;
- uložil žalovanému a majiteli sporného (průmyslového) vzoru zaplatit náklady řízení před odvolacím senátem ve smyslu článku 190 jednacího řádu Tribunálu;
- uložil EUIPO a případně vedlejšímu účastníku náhradu nákladů souvisejících s tímto řízením.

Dovolávané žalobní důvody

- Chybný výklad a použití článku 6 nařízení č. 6/2002;
- Porušení čl. 25 odst. 1 písm. e) nařízení č. 6/2002;
- Porušení čl. 25 odst. 1 písm. f) nařízení č. 6/2002.

Žaloba podaná dne 5. dubna 2018 – Transtec v. Komise**(Věc T-228/18)**

(2018/C 182/33)

*Jednací jazyk: francouzština***Účastnice řízení**

Žalobkyně: Transtec (Brusel, Belgie) (zástupkyně: L. Levi a N. Flandin, advokátky)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- prohlásil žalobu za přípustnou a opodstatněnou

a v důsledku toho:

- zrušil rozhodnutí ze dne 26. března 2018, kterým Evropská komise zamítla nabídku konsorcia, jehož je žalobkyně vedoucí pro část 3 v rámci veřejné zakázky „Framework contract for the implementation of external aid 2018 (SIEA EUROPAID/138778/DH/SER/MULTI“ (dále jen „veřejná zakázka“), která se týká rámcové smlouvy na poskytování služeb třetím zemím, které jsou příjemci vnější pomoci EU a zadala část 3 dalším deseti uchazečům;
- na základě organizačních procesních opatření (článek 55 jednacího řádu Tribunálu) vyzval žalovanou, aby předložila (i) charakteristiky a výhody týkající se deseti úspěšných nabídek pro část č. 3, jakož i jejich skóre pro podpoložky 1.1, 1.2, 1.2, 1.4, 4.5, 1.6 položky Celková organizace a metodika („*Global Organisation and Methodology*“), a skóre, kterého dosáhlo deset nabídek za část č. 3 za technickou položku („*Technical score*“) a za položku Finanční prostředky („*Financial score*“) a (ii) podrobnou zprávu hodnotícího výboru;
- prohlásil návrh na náhradu škody ve výši 2 400 000 eur *brutto* za přípustný a opodstatněný;
- uložil žalované náhradu veškerých nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládá žalobkyně šest žalobních důvodů.

1. První žalobní důvod vycházející z porušení článku 106 nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 Evropského parlamentu a Rady ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie a o zrušení nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Úř. věst. 2012, L 298, s. 1) (dále jen „finanční nařízení“), a článku 4 pokynů pro uchazeče („*Instructions to Tenderers*“) (dále jen „pokyny“). Komise se tohoto porušení dopustila tím, že z důvodu nesrovnalostí nevyloučila jednoho z uchazečů, který je součástí konsorcia, kterému byla zadána zakázka.

2. Druhý žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávného posouzení ze strany Komise a z porušení ustanovení čl. 110 odst. 5 finančního nařízení, článku 151 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 1268/2012 ze dne 29. října 2012 o prováděcích pravidlech k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 966/2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie (Úř. věst. 2012, L 362, s. 1) (dále jen „prováděcí nařízení“), z nesplnění povinnosti vyplývajících z čl. 41 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) dodržovat zásadu řádné správy a čl. 15 odst. 3 pokynů v rozsahu, v němž Komise neposoudila dostatečně pozorně nabídky s neobvykle nízkou cenou.
 3. Třetí žalobní důvod vycházející z nesplnění povinnosti uvést odůvodnění vyplývající z čl. 113, odst. 2 finančního nařízení a čl. 161 odst. 1 prováděcího nařízení.
 4. Čtvrtý žalobní důvod vycházející z porušení práva na účinnou právní ochranu podle článku 47 Listiny.
 5. Pátý žalobní důvod vycházející z porušení zásad rovného zacházení, zákazu diskriminace a zajištění spravedlivé hospodářské soutěže, čl. 102 odst. 1 a 2 finančního nařízení z důvodu protiprávnosti ustanovení článku 7 pokynů.
 6. Šestý žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti řádné správy vyplývajících z článku 41 Listiny z důvodu protiprávnosti ustanovení čl. 7 odst. 3 pokynů.
-

